השגחה פרטית

וואונדערליכע 'השגחה פרטית' מעשיות פון היינטיגע צייטן - דערציילט אויף דער השגחה פרטית האטליין

מכון שער הבטחון
פותחים שער לחיים שלווים

פרשיות **אמור - בהר** תשפ"ה ◆ עלון מס': **163**

דברים שבלב

אויסצויגן פון די שיעורים אין 'שער הבטחון' פון ספר חובת הלבבות

די סיבת כל הסיבות - יעדער געשעעניש מיט זיין סיבה

אין די ערשטע יארן ווען די פליגערס האבן אנגעהויבן זיך הייבן אין די לופטן האט זיך איינמאל געמאכט אז א פליגער האט געקראכט און קיין איינער פון די רייזענדער האט נישט איבערגעלעבט.

א איד, וועלכע האט געליינט די נייעס אין דעם צייטונג און איז געווען שאקירט פון די באריכט, איז געקומען צו גיין צום הייליגן חזון איש זצ"ל און אים דערציילט איבער די געשעעניש.

"רבי"! האט דער איד גערעדט מיט א ברען.

"דער רבי ווייסט וואס עס איז געשטאנען אין די צייטונג"?

דער חזון איש האט אים געלאזט קומען צום ווארט.

"עס איז געשטאנען אז א פליגער מיט זיבעציגע רייזענדער האט געקראכט און אלע זיבעציג רייזענדער זענען אומגעקומען אויפ'ן פלאץ, און אז די קראך האט פאסירט ווייל עס האט געפעלט א קליינע שרויף אין די פליגלען פון דעם פליגער"...

"רבי", האט דער איד אויסגערופן מיט א פאטאס.

"וועגן איין קליינער שרויפעלע זענען זיבעציג מענטשן געשטארבן אין איין מינוט".

"אזוי שטייט אין צייטונג", האט דער איד צוגעלייגט.

אין צימער זענען געווען נאך מענטשן, יעדער האט געווארט צו זען ווי אזוי דער רבי וועט רעאגירן צו די ערציילונג.

יעדער האט געוואלט הערן וועלכע מוסר השכל וועט דער חזון איש ארויסגעבן פון די מעשה.

דער חזון איש האט אים געלאזט אויסרעדן, ווען ער האט געענדיגט דערציילן די געשיכטע, האט זיך דער חזון איש אנגערופן צו דעם איד און אויסגעבעסערט.

"נישט אזוי דערציילט מען די מעשה".

מען דערציילט אז דער בורא עולם האט גוזר געווען אז זיבעציג מענטשן זאלן שטארבן אינאיינעם אין די זעלבע סעקונדע. אז אלע זאלן זיין אויף די זעלבע פלאץ - האט ער אלעמען צוזאמענגעברענגט אין איין פלאץ - אין איין פליגער. עס איז געווען איין מענטש וואס איז אים געווען באשערט צו לעבן און ער האט געשפעטיגט די פליגער. אנשטאט אים איז געקומען א צווייטער, ווייל אויף אים איז יא געווען נגזר אז ער זאל שטארבן און הקב"ה האט צוגעפירט צו די פליגער - ווייל אויף אים איז נגזר געווארן צו שטארבן....

מערערע מאל מאכט דער מענטש די זעלבע גרייז. ער ווערט פארבלענדט פאר די סיבה, ער מיינט אז די און די סיבה איז דער גורם, אבער דאס איז א פאלשער בליק.

יא, די בריאה ווערט געפירט בדרך הטבע, מיט סיבות, אבער די סיבות זענען נישט די אמת'ע סיבה, נישט דער שלימזלקייט פון די געשעעניש איז דער גורם, די אמת'ע סיבה איז אז דער מסבב כל הסיבות האט אזוי געפירט זיין וועלט - ווייל ער האט געוואלט אז עס זאל ארויסקומען די תוצאה וואס ער וויל אז עס זאל ארויסקומען.

אין פרק ג' פון שער הבטחון אין חובת הלבבות ברענגט דער רבי אראפ זיבן תנאים בנוגע בטחון, און נעמט דעם געדאנק א טריט ווייטער. נישט נאר איז די מסבב כל הסיבות גורם די סיבה, נאר אויך די צאל ווערט געפירט פון אויבן, און ווי עס איז דער לשון פון דעם רבי'ן אויפ'ן ארט: **ואין ביכולתו של שום נברא בעולם להרבות מה שגזר הבורא שיהיה מעט, ולא יתכן למעט ממה שגזר הבורא שיהיה הרבה, ולא לאחר למה שגזר הבורא להקדימו, ולא להקדים למה שגזר הבורא לאחרו.**

מען קען הערן מענטשן זאגן אז ווען אמאליגע צייטן וואלט געווען פרידזשידערס, אדער טראקטארן, אדער פליגערס, וואלט מען געקענט מאכן אזוי' און אזוי.

מען האט די איינדרוק אז אמאל האט עס נישט געקענט זיין, אבער דאס איז א גרייזיגע בליק. דער זעלבער באשעפער האט געוואלט אז אמאל זאל יעדער זאך געדויערן לענגער און עס זאל זיין שווערער. אז פון אמעריקע ביז ארץ ישראל זאל געדויערן צו גיין דריי חדשים, און היינט וויל ער עס זאל געדויערן צוועלף שעה - ווייל נישט די סיבה איז דער קובע נאר אלעס ווערט געפירט דורך דער סיבת כל הסיבות.

יעדער זאך האט א חשבון און קומט מיט א סיבה, און ווי חנה די מאמע פון שמואל הנביא האט עס ארויסגעגעבן אין דריי ווערטער: ולו נתכנו עלילות.

רעדנדיג פון חנה קען מען צולייגן נאך א זאך צו די ליסטע. אין די תפילה פון חנה איז דא קי"ג ווערטער. אז מ'מאכט א חשבון וועט מען זען אז די ניינצן ברכות פון שמונה עשרה מיט די סיומי' הברכות ווי 'ברוך אתה ה' מגן אברהם' ביז 'המברך את עמו ישראל בשלום' האט קי"ג ווערטער, ווייל יעדער זאך אין די בריאה האט א חשבון.

אז מען לעבט אזוי' ווייסט מען אז אלעס איז מיט א חשבון און מען קען אנקומען צו אמונה טהורה.

(ארויסגענומען פון שיעור 41 אין שער הבטחון)

די שיעורים ווערט ארויפגעלייגט דורכאויס די וואך - מען קען עס הערן ביי **נומער 4** [נאכן אויסוועלן די שפראך וואס איר ווילט הערן]

די וועכענטליכע השגחה

זיבן מאל 'יישר כח'

מיט זיבן יאר צוריק האב איך זיך ארויסגעלאזט אויפ'ן וועג, מיר האבן געגרינדעדט די האטליניע פון 'השגחה פרטית'.

בימים ההם האט די וועלט גערודערט מיט די מעשה פון עטקא טייבא ע"ה, און גוטע אידן האבן געהאט דער געדאנק אז מען קען עפענען א האטליניע און מזכה זיין אידן מיט שיינע מעשיות פון השגחה פרטית.

דאן האט קיין איינער פון די פארשלאגער נישט געטראכט אז די האטליניע וועט זיך האלטן און ווערן פאפולער.

ביז דעמאלטס זענען די האטליניעס וואס האבן זיך געהאלטן געווען א האטליניע פון א קהילה, אדער פון א משפחה, אבער א ציבורישע האטליניע וואס געהער נישט פאר קיין איינעם און פארקויפט א כללות'דיגע זאך האט נישט געצויגן קיין איבריגע אויפמערקזאמקייט.

גוטע אידן האבן מיר געמוטיגט איך זאל אנגיין, אבער צווישן פיר אויגן האבן זיי מיר געגעבן דער געפיל אז אויב עס וועט אנהאלטן א האלבע יאר זאל איך זיין נישט נאר 'גליקליך' נאר 'איבערגליקליך'.

מיר זענען ארויס אויפ'ן וועג י' אייר תשע"ח און ברוך ה' היינט זיבן יאר שפעטער - קען מען געבן א קוק אויף צוריק און זאגן רבוש"ע יישר כח שעזרונו רחמיך עד הנה און א תפילה אויף להבא.

דער אלשיך הק' אין פרשת וישלח זאגט אז ווען הקב"ה פירט אז א איד איז א כלי פאר א גוטע זאך - זאל ער נישט זיין א כפוי טובה און דאנקען הקב"ה אויף דעם.

ווער האט דעמאלטס געגלייבט אז עס וועלן זיין אידן וואס וועלן נישט אויסלאזן א טאג פון נישט הערן די האטליניע - אז עס וועט זיין אידן וואס וועלן טוישן זייער לעבן פון א פארזויערטער לעבן צו א גליקליכע לעבן אדאנק דעם טעלעפאן ליניע.

היינט זיבן יאר שפעטער ציילן מיר איבער א מיליאן אריינרופער איבער 20 מיליאן געדרוקטע גליונות אין 3 שפראכן

מיט א מאגאזין וואס ברענגט אריין אמונה און שמחה אין אידישע שטיבער.

עס איז זיבן יאר פון טון און טון און מאכן דראסטישע שינויים אין אידישע שטיבער, און אנהייבן קוקן בעסער און געשמאקער אויף זייער פריוואטער לעבן.

זיבן יאר פון אידן וואס זייערע הערצער האבן זיך געעפענט און זיי האבן אנגעהויבן שפירן מער אהבת ה' - מער נאנטקייט צום בורא כל העולמים - מער אמונה און מער כח צו קענען עומד זיין קעגן אלע נסיונות.

איי, ווי מיר דארפן דאנקען און דאנקען, מיר דאנקען פאר די כלי און מיר בעטן אז הקב"ה זאל אונז געבן נאך כח און שטארקקייט צו קענען אנגיין און מחזק זיין אידישע קינדער, אנפלאקערן זייערע הערצער מיט אמונה תמימה, מיט קרבת אלוקים, מיט שמחה.

יישר כח רבוש"ע

עד הנה עזרונו רחמיך, ואל תטשנו ה' אלוקינו לנצח!

גוט שבת
פינחס שפר

ניסיך שבכל יום

וואונדערליכע השגחה פרטית געשיכטעס דערציילט אויף די השגחה פרטית האטליין

א מעשה מיט א באגעט

אין א טאג בין איך געזעצן אין שול און צווישן איין מנין און די צווייטע איז א איד צוגעקומען צו מיר און מיר צוגערעדט איך זאל קומען מיט אים.

וואו גייט מען?

איך האב זיך אריינגעזעצט אין די קאר און דער איד הייבט אן צו פארן. אזוי פארנדיג דערציילט ער מיר וואו אהין מען גייט. "אין די שכינות איז דא א בעקערײ וואס יעדער מאנטאג מיטאג ליידיגט ער אויס זיין בעקערײ און לייגט ארויס אלע געבעקסן און פולט עס צוריק אן. צווישן די געבעקסן איז דא גוטע זאכן, פיינע זעמעלך, באגעטן [א פראנצויזישער סארט זעמל]. עס איז פריש און געשמאק. עס איז דא בשפע פאר יעדן איינעם. איך האב געטראכט אז דו קענסט הנאה האבן פון זיי".

איך בין נישט קיין גרויסע באגעט עסער, אבער קלערנדיג אז די קינדער קענען הנאה האבן פון דעם האב איך זיך אנגעפולט א זעקל מיט באגעטן.

נאך מעריב און נאך א שיעור בין איך אהיים אין שטוב און די קינדער לויפן מיר אקעגן:

טאטי, האסטו געברענגט באגעטן?

איך האב נישט געקענט פארשטיין וואס גייט דא פאָר, צי זענען מיינע קינדער בעלי רוח הקודש?

אבער דא איז געקומען צוגיין א שיינע איבערראשונג. די קינדער האבן דערציילט אז די גרויסע טאכטער האט געוואלט אראנדזשירן א פארברענג און זיך געניטיגט אין באגעטן. וויסנדיג אז מיר קויפן געווענליך נישט קיין איבריגע זאכן האט זי געבעטן פון די קינדער אין שטוב אז זיי זאלן זיך שטעלן דאווענען און בעטן ביים באשעפער אז ער זאל אונז אונטערשיקן באגעטן.

די קינדער האבן מתפלל געווען, און זייענדיג זיכער אז די תפילות זענען נתקבל געווארן, האבן זיי געוואלט וויסן אויב איך האב געברענגט באגעטן.

איך בין זייער נתפעל געווארן פון זייער אמונה און געדאנקט הקב"ה אז זיי האבן אזא שטארקע אמונה.

וואס קומט - וועט ענדע אנקומען

פאר לאנגע יארן בין איך אין די מעקלעריי ביזנעס.

מיין מעקלעריי איז אין ריעל עסטעיט, איך גיי ארום צו מענטשן און איך שלאג זיי פאָר דירות, איינער וויל פארקויפן, איינער וויל קויפן און מען מאכט א שידוך צווישן זיי און מען שליסט א געשעפט.

ברוך ה' אז אלע גייען ארויס צופרידן. דער פארקויפער, די קויפער און אויך איך פארדין מיין חלק.

מיט א שטיק צייט צוריק האב איך עוסק געווען אין א געשעפט, דער פארקויפער איז געווען מיינער א באקאנטער. ער האט געוואלט קויפן א דירה און איך האב אים געהאלפן קויפן די דירה.

נאכ'ן שליסן די געשעפט האב איך געפאדערט מיין געלט אבער ער האט מיר איגנארירט, ער האט גע'טענה'ט אז איך האב גענומען צופיל געלט און אז איך בין צו טייער.

ער האט געהאט א לאנגע רייע פון טענות ומענות, ער האט נישט געהאלטן ביים צאלן.

זעענדיג אז גרינגערהייט וועל איך נישט זען פון אים קיין געלט, האב איך אים געזאגט אז לאמיר גיין צו די תורה אבער ער האט מיר ווייטער איגנארירט.

די נושא איז נישט געקומען צו קיין ענדע, און איך זעענדיג אז עס גייט נישט האב איך באשלאסן אז איך גיי זיך נישט עסן דאס הארץ פון אים - מיין געזונט איז וויכטיגער ווי דאס געלט, איך וועל אים נישט קלינגען אדער נאכלויפן - אויב איך טרעף אים וועל איך אים דערמאנען און אויב נישט וועל איך טון אנדערע זאכן און זוכן געלט פון אנדערע קוועלער.

איין טאג בין איך אריין אין א שול צו דאווענען מנחה, איך קוק זיך אום און כ'זע אים שטיין נעבן מיר. איך האב זיך באגריסט און אים געפרעגט וואס גייט פאָר מיט די געלט.

מיטאמאל איז ער ארויס פון די כלים, ער האט אנגעהויבן מאכן אויף מיר קולי קולות, עס איז כמעט געגאנגען פעטש. זעענדיג אז עס איז צרות האב איך אפגעצויגן פון דארט באצייטנס.

עס האט מיר מוראדיג וויי געטון, די בזיונות איז געווען גרויס, ווען איך בין אנגעקומען אין שטוב האב איך זיך צעוויינט, א זאך וואס געשעט נישט געווענליך ביי מיר, אבער עס האט מיר צוגעטרעטן צום הארץ.

שפעטער, ביינאכט, ווען איך געקומען צו זיך, האב איך אנגעהויבן מאכן א שטיקל חשבון הנפש. איך האב זיך בארעכנט אז איך בין אויך נישט אייביג ווי עס דארף צו זיין און איך האב באשלאסן אז איך גיי אים מוחל זיין בלב שלם.

איך האב געשיקט א שליח זאל אים איבערגעבן אז איך בין אים מוחל בלב שלם און ער זאל פארגעסן פון דאס געלט.

נאכ'ן שיקן די שליחות האב איך געשפירט אין מיין הארץ א מוראדיגע דערלייכטערונג, איך האב באקומען פרישקייט און זיך צוריקגעקערט צו מיין ארבעט און אנגעהויבן ארבעטן אויף אנדערע פראדזשעקטס.

עס איז אריבער א שטיק צייט, עס איז אנגעקומען ערב די הייליגע טעג און מיטאמאל קלינגט ער מיר אן. ער דערציילט מיר אז ער האט געהאט שוועריגקייטן מיט געלט און ער האט נישט געקענט באצאלן, און זייענדיג אונטער גרויס דרוק האט ער זיך דעמאלסט צושריגן אויף מיר.

ער האט זיך געוואלט פארגליכן מיט מיר, ער וועט מיר געבן א האלבע פון די סומע און מיר וועלן זיך מוחל זיין איינע די אנדערע. איך האב אים קלארגעשטעלט אז פון מיין זייט דארף ער נישט צאלן, איך האב אים מוחל געווען די חוב אבער ער האט זיך גע'עקשנ'ט אז ער וויל דווקא יא צאלן א חלק.

ער האט אפגעשיקט דאס געלט און מיר האבן זיך פארגליכענט.

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

איך האלט פאר די בר מצוה פון מיין זון. איך בין זייער מרוגש אבער זייטיג צו די גרויסע התרגשות וואס איך שפיר איז אויך דא אסאך הוצאות און כ'שפיר ממש ווי כ'זינק איין פון אזויפיל הוצאות. איך האלט אין איין טראכטן פון וואו כ'וועל עס נעמען. אלץ א שטענדיגער אויסהערער פון די לעבעדיגע שיעורים פון הרב מאנדל שליט"א האב איך אנגעהויבן אויספאלגן איינער פון זיינע עצות. ער זאגט כסדר אז אין אזא פאל זאל מען מער לויבן הקב"ה ווי געווענליך. איך האב אנגעהויבן נוצן זיין עצה און ברוך ה' אז איך האב אנגעהויבן זען א גרויסע השפעה און עס קומט אונטער אומגעראכטענע געלטער פון אלע ריכטונגען און ב"ה אז כ'וויל קענען פראווענען די שמחה בשלימות.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

א איד האט אריינגעקלינגען אין די אפיסעס פון די מכון און געזאגט אז ער וויל תורם זיין געלט פאר די הפצה פון אמונה ובטחון. דער איד האט באטאנט אז ער שפירט אז עס איז א גרויסע זכיה תורם צו זיין געלט פאר די מכון. עס איז דורך געציילטע שעה'ן און דער איד רופט אריין נאך אמאל. דאסמאל איז ער געווען גערירט ביז צו די טיפסטע טיפענישן. ער דערציילט אז ער איז נארוואס ניצול געווארן בדרך נס פון א שרעקעדיגע עקסידענט, ער שפירט אז די הצלה איז געווען בזכות די תרומה, די נדבה האט שומר געווען אויף אים ווי א קמיע, אויפ'ן ארט האט ער צוגעזאגט אז ער גייט תורם זיין נאך געלט און דאס מאל וועט עס זיין א הודאה פאר הקב"ה אויף די פריערדיגע געשעעניש.

עס איז אריבער א שטיק צייט און איך האב געהערט אז ער זוכט צו פארקויפן א הויז, ער האט ארויסגעשטעלט צעטלעך אין די שולן און אין אנדערע ערטער און עס געשריבן אז ער גייט פארקויפן זיין הויז.

א שטיק צייט שפעטער האבן מיר זיך באגעגנט, ער האט מיר דערציילט אז ער זוכט צו פארקויפן א הויז אבער עס גייט נישט.

הערנדיג זיין געשיכטע האב איך פארגעשלאגן אז איך קען אים העלפן פארקויפן זיין הויז, אבער דאסמאל מוז עס זיין קלאר אויסגעשמועסט די מעקלעריי געלט און די ארומיגע טיילן.

"ווי אזוי וועסטו טרעפן א קונה? איך זוך שוין אזוי לאנג און קיין איינער וויל עס נישט קויפן".

איך האב אים בארואיגט אז בס"ד וועט מען טרעפן.

נאך זייענדיג אזויפיל יארן אין די ליניע, האב איך געוואוסט די זאכן וואס האלטן אפ ער זאל שליסן א געשעפט, און זיך ארייגעלייגט אין איר.

א שטיק צייט האב איך געזוכט א קונה, און צוויי וואכן שפעטער האבן מיר געשלאסן א דילל.

דאסמאל האב איך פארדינט פון ביידע זייטן, די פארדינסט איז געווען אסאך גרעסער ווי איך וואלט ווען געדארפט פארדינען פון דעם ערשטן געשעפט.

איך האב זיך געמאכט א חשבון אז ווען מיר בלייבן צוקריגט וואלט ער מיר נישט געגומען אלץ מעקלער, נאר ווייל מיר האבן זיך איבערגעבעטן האט ער מיר נאכאמאל גענומען און אזוי ארום האב איך פארדינט וואס עס איז מיר געקומען לכתחילה.

איך האב איינגעזען אז וואס עס קומט - קומט.

צומאל דארף מען האבן געדולד אויסצווארטן ביז ווען עס קומט אן.

ביים רבוש"ע איז נישט דא קיין סטאטיסטיק

פאר א לאנגער צייט האב איך געוואוינט אין א קליינע לאך אין ירושלים עיה"ק.

איך האב זיך שווערליך אן עצה געגעבן אין איר, אבער איך האב ממשיך געווען צו וואוינען אין איר און אויסגעקוקט אז איך זאל טרעפן א דירה אין ירושלים נאנט צו מיינע עלטערן און צו מיין קהילה.

רעדנדיג מיט ארומיגע האט מען געלאכט פון מיר, די פרייזן פון די דירות זענען אין די הימלען, עס איז כמעט נישט מעגליך אז מען זאל קענען קויפן א דירה.

איך האב נישט אנגענומען די טענה פון אלע שווארץ קוקער, איך האב זיך געהאלטן ביי מיינס אז ביי הקב"ה איז נישט דא קיין סטאטיסטיק און אלעס קען ווערן.

איין טאג, גייענדיג אין גאס, שטעלט מיר אפ א איד, ער פרעגט מיר צי כ'ווייס איינער וואס זוכט א דירה אין די געגענט.

"יא, איך זוך", האב איך אים געגעבן צו פארשטיין.

ער ווייזט מיר אן אויף א דירה און זאגט מיר אז די דירה שטייט צו פארקויפן פאר האלבע פרייז.

"דער אייגענטומער נויטיגט זיך אין דרינגענד אין געלט".

איך בין געגאנגען קוקן די דירה, עס איז א שליסל געלט דירה, אבער עס איז גרויס, עס איז כמעט הונדערט מעטער און עס האט געקאסט וויינציגער ווי א מיליאן שקל.

איך האב זיך ארייגעלייגט אין דעם, און א שטיק צייט שפעטער האב איך גע'חתמ'ט א קאנטראקט אויף דעם.

איך האב געזען בחוש אז ביי הקב"ה איז נישט דא קיין סטאטיסטיקס, ער קען אייביג העלפן און אין יעדן מצב.

מען דארף גלייבן און האפן און אויך מתפלל זיין ווייל די ישועה איז נאנט.

מען האט זיך געוואשן אויף פיינע באגעגטן און אלע האבן זיך דערקוויקט מיט דעם.

מאשפות ירים - די ענוועלאפ אין די מיסט

די מעשה האט דערציילט א איד וואס האט עס געהערט פון די בעל המעשה:

ומעשה שהיה אז א איד ר' שמואל, א חשובער תלמיד חכם, פון די מירער ישיבה, איז איין טאג געקומען אין ישיבה טראגנדיג אין זיין טאש אן ענוועלאפ מיט די סומע פון 3000 שקל [בערך 850$].

די ענוועלאפ האט ער געדארפט אפטראגן ערגעץ. שפירנדיג אז עס דרוקט אים אין טאש האט ער עס אראפגעלייגט אויפ'ן באנק און זיך געזעצט לערנען אנגייענדיג מיט זיין סדר היום.

די שעה'ן זענען געלאפן. זייענדיג פארטיפט אין א סוגיא האט ער פארגעסן פון דעם און עס געלאזט אויפ'ן טיש.

נאר ביינאכט, אין די שפעטע נאכט שטונדן, האט ער זיך דערמאנט פון דעם.

עס איז א לייטישע סומע, ער האט עס נישט געוואלט פארלירן, אין איילעניש איז ער צוריקגעלאפן אין די ישיבה און עס אנגעהויבן אויפזוכן, אבער עס איז נישט געווען קיין זכר צו דעם.

אריבערלויפנדיג אלע מעגליכקייטן וואו די ענוועלאפ האט געקענט אהין קומען האט ער אפגעשאצט אז עס איז זיכער אין מיסט.

ער איז צוגעלאפן צו די מיסט פון צימער, עס איז געווען ליידיג, אבער ר' שמואל האט נישט געהויבן הענט. ער איז אראפ צו די גרויסע מיסט פון די ישיבה און אנגעהויבן זוכן אין איר.

די שאנסען עס זאל זיין דארט איז געווען קליין, די מיסט איז געבויט אין אזא וועג אז יעדע שטיק צייט דרוקט מען צוזאמען אלע מיסטן און מען קען נישט אנקומען צו גארנישט, אבער ר' שמואל האט נישט געהויבן הענט.

נאך א שטיק צייט האט ער דערקענט די מיסט פון זיין צימער און עס געטראפן אין איר.

די מעשה האט מיר געלערנט אז מען טאר נישט אויפגעבן, אז אייביג איז דא האפענונג, אז מען קען אייביג האפן און אז דער האפן צאלט זיך אויס - אז מען קען טרעפן וואס מען זוכט אין איר.

טייערע לייענער

לעת עתה ווערט אונזער גליון דאהי נאר פארשפרייט אין די אי מעיל'ס אדער אין די געדורקטע קובצים פון די גליונות.

מיר האפן זייער שטארק אז בקרוב וועלן מיר קענען דרוקן עקסטער אונזער גליון אבער אויף דערווייל שטעלן מיר צו די מעגליכקייט איר זאלט עס קענען דרוקן פאר א מינימאלישע פרייז.

אויב ווילט איר מזכה זיין די מתפללים אין אייער בית המדרש אדער פארטיילן די רייכע גליון אין אייער געגענט

פארבינדט זיך מיט אונז
אויפ'ן נומער - 9722-6-313-742

נעם דו אויך א חלק אין די באוועגונג
אויסצושפרייטן אמונה איבער די וועלט

און זיי זוכה צו די הייליגע הבטחה פון זוה"ק
צו האבן קינדער און קינדס קינדער יראים ושלמים

רוף יעצט אריין: 02.6313.742 אדער אין ליין פון השגחה פרטית **02.30.11.300** |דריקט 6

העברה לבנק לאומי	**משלוח בדואר**	**בעמדות נדרים פלוס**
סניף 902 | חשבון 57390056	לת.ד. 5475 ירושלים	ע"ש השגחה פרטית

לשונם הזהב
השגחה פרטית בספרים הקדושים

האפן און האפן אן שום אפשטעל

ראוי לאדם לבטוח בא-ל ית' בכל צרותיו ובכל מלחמותיו. [...] והעניין שהתקווה הוא כשהאדם יושב ומצפה לרחמי יוצרו וידע נאמנה כי אין א-ל בלעדיו שיוכל להצילו מרעתו זולתו ית'. וגם כן יאמין שהוא משגיח בעולם ושהוא מלא רחמים שירחם עליו ולא יביט לעוונותיו, ובעת שהוא יושב ומקווה לרחמיו ית', הוא יושב לפניו באימה וביראה ועיניו נשואות לשמיים, ולא יחשוב אלא בו ית', ולזה כדאי הוא שיושיעו הא-ל ית' וישמע לקולו, וזהו שאמר "קוה קויתי", שיורה על ריבוי התקווה, והעניין שהתקווה כשלא תהיה כפי הראוי הנה יוליד ממנה כפירה בא-ל ית' מה שלא יעלם, וזה שצריך האדם שיהיה יושב ומצפה זמן ארוך, שאם לא כן, כאשר לא יושיעו במהרה יולד לו ספק בהשגחתו ומציאותו ית', ולזה הותנה בתנאי התקווה, שתהיה תקווה אחר תקווה עד התכלית האחרון, ובזה ראוי לו ית' שיושיעו.

(בעלי ברית אברם לרבי אברהם אזולאי זצוק"ל, תהילים מ)

די 'תקוה' איז מלשון קו - דורך איר ציט מען אראפ די ברכה

עניין הקיווי הוא מלשון 'קו' ממש, שהמקווה אוחז תמיד בקו הקדושה, בין במחשבה בין בדיבור בין במעשה, ולכן דרך הקו ההוא נמשך לו תמיד מן הטוב העליון, אם מעט ואם הרבה, כפי המקום וכפי הזמן וגם כפי תוקף או חולשת אחיזתו. וזהו סוד "טוב ה' לקווי" וסמיך ליה "לנפש תדרשנו", כלומר שהמקווה ידרוש את הקדושה בכל לבבו ובכל נפשו. [...] הקיווי השטחי בלי הדרישה העצמית הוא כגוף בלא נשמה, שאין לו כוח להמשיך כלל ועיקר מן הקדושה העליונה, והמשל בזה כמי שאוחז חבל בידו שארנקי של דינרים קשור בסופו, שאם לא ימשוך החבל לעצמו בכל כוחו, בוודאי שלא יבוא בידו הארנקי של דינרים, ויישאר בידיים ריקניות. כך המקווה ואינו דורש לא ימשיך כלום לעצמו, והוא כמו הנוטל לולב בידו ואינו מנענעו בנענועיו הראויים, שבוודאי לא ימשיך את החסדים משורשם העליון, ויהיה כאילו לא קיים מצוות לולב מימיו.

(ביאור חמש מגילות לרבי משה דוד וואלי זצוק"ל)

תקווה אחר תקווה

"למנצח לדוד מזמור, קוה קויתי ה' ויט אלי וישמע שועתי" (תהלים מ, ב), **זהו שאמר הכתוב "ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו"** (ישעיה כה, ט)**. אין ביד ישראל אלא שיקוו כדי שיגאלם הקב"ה, בשכר "קוה קויתי ה'", דכתיב "טוב ה' לקויו"** (איכה ג, כה)**, ואומר "שובו לבצרון אסירי התקוה"** (זכריה ט, יב)**. שמא תאמר "עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו"** (ירמיהו ח, כ) **- "קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה'"** (תהלים כז, יד)**. קוה אל ה', וקוה אל ה', תקוה אחר תקוה, חזק ויאמץ לבך, אם קויתם ולא נושעתם, קיווי ושובו וקיווי, ואם תאמר עד מתי נקוה, כבר כתיב "יחל ישראל אל ה' מעתה ועד עולם"** (תהלים קלא, ג)**, ואומר "חזקו ויאמץ לבבכם כל המיחלים לה'"** (שם לא, כה)**. אם עושין כן, הרי אתם נושעים, שנאמר "אשר לא יבושו קוי"** (ישעיהו מט, כג)**, וכתיב "וקוי ה' יחליפו כח"** (שם מ, לא)**, וכתיב "וקוי ה' המה יירשו ארץ"** (תהלים לז, ט)**, לכך נאמר "קוה קויתי ה' ויט אלי וישמע שועתי", דוד שקיווה לי - עניתיו.**

(מדרש תהילים מ)

דער עיקר פון תפילה איז די 'תקוה'

עיקר התפילה הוא הקיווי שבתפילה, כלומר, שתפילתו לה' היא רק בעבור שכך הוא רצונו ית"ש, שיתפללו לפניו בצר להם, אבל האדם כשלעצמו מבין שכל מה שהקב"ה עושה הוא טוב, ואפילו אם תפילתו לא תתקבל ולא יהיה נענה, אזי יחזור ויתפלל ולא יהרהר, וזהו מה שנקרא 'תקווה'.

(אש דת להרה"ק מאוז'רוב)

תקווה געט כח

התקווה לדבר שהמקווה מסופק בו אם יגיע אם לאו, תטריד הנפש לחשוב מחשבות כדי להשיגו, אבל התקווה לדבר שהאדם מובטח בו שיבוא, כמו שיקווה לאור הבוקר, לא יטריד הנפש אבל ישמחנה, בהיותה משערת הטוב ההוא המבוקש והיותה בוטחת שיגיע. ועל זה הדרך ראוי שתהיה התקווה לה' כשיהיה בוטח בו ביטחון שלם שישלים תקוותו בלי ספק, אחר שיש יכולת בידו ואין מי שיעכב על ידו, לא כמי שמקווה דבר שמסופק בו אם יגיע ואם לא יגיע, והתקווה הזאת תחזק הלב ותשמחהו, אמר הכתוב: "חזקו ויאמץ לבבכם כל המייחלים לה'", כי התקווה אליו לא די שלא תחליש הלב אלא שתחזק אותו, כי המקווה אל ה' יתברך, בהיות ליבו סמוך ונשען על ה' קדוש ישראל באמת, שימלא שאלתו יוסיף אומץ ויתחזק כוחו. [...] ומצד היות התקווה אל ה' יתברך, שהוא דבר קיים, יתחזק יותר, עד שהדברים הללו הם כמתגמלים: התקווה סיבת החוזק, והחוזק סיבת התקווה.

(ספר העקרים לרבי יוסף אלבו זצוק"ל)

א פינטעלע ליכטיגקייט
אויסצוגן פון שיעורי המשפיעים אין האטליין

אין פרשת קדושים זאגט אונז די תוה"ק אז ווען איינער טוט דיר א שלעכטע זאך מעגסטו נישט 'נוקם' און 'נוטר' זיין די מעשה.

דער חינוך [מצוה רמ"א] זאגט אז וועגן דעם האט די תוה"ק גע'אסר'ט נקמה מיט נטירה, ווייל הקב"ה האט געוואלט אז מיר זאלן וויסן אז קיין שום מעשה אויף די וועלט קומט נישט פון א מענטש - אז אלעס מאכט דער רבוש"ע און אז די רע וואס האט אים יעצט באטראפן איז א תוצאה פון זיינע עבירות ער זאל דורך איר נתעורר ווערן צו תשובה.

אויף דוד המלך דערציילט מען אז ווען שמעי בן גרא האט אים געשאלטן האט דוד המלך ארויסגעברענגט די נקודה. ער האט געזאגט פאר זיינע ארומיגע [שמואל ב. טז. י-יא] טוט אים גארנישט ווייל ה' אמר לו קלל - הניחו לו ויקלל כי אמר לו ד'.

דוד המלך איז געווען א רויטער, זיין נאטור איז געווען א היציגע סארט, ער איז געווען א קאכעדיגער, עס האט געברענט אין אים, אבער דאך האט ער זיך איינגעהאלטן - ער האט נישט נקמה גענומען פון זיינע שונאים.

נישט נאר האט ער נישט נקמה גענומען פון זיינע שונאים, נאר ער פלעגט אויך מתפלל זיין פאר זייער וואוילזיין און איז געשטאנען צו זייער זייט.

דוד המלך לערנט אונז א לימוד, ער איז מגלה אז יעדער איינער האט די בחירה, מען קען זיך אונטערגעבן צו די טבע אבער מען קען אויך גיין קעגן די טבע און זיך שטארקן איבער איר.

א נקודה פון דער וואונדערליכער שיעור
פון הרה"צ ר' יהודה מאנדעל שליט"א פון לעיקוואד
א בחירה מיט די ריכטיגע בטחון

אז מען לעבט מיט א פעסטע בטחון ווערט מען קיינמאל נישט אין כעס אויף אנדערע ווייל מען ווייסט אז אלעס קומט פון הקב"ה.

אז מען לעבט מיט אמת'ע בטחון און מען איז אן אמת'ער שמח בחלקו קען מען פארגינען פאר א צווייטן.

פאר א מענטש איז שווער צו פארגינען א צווייטן ווייל ער האט מורא אז דער צווייטער נעמט אים צו אבער אז כ'האב אלעס וואס כ'דארף - האב איך נישט וואס מורא צו האבן פון א צווייטן.

מיר האבן יעצט געענדיגט די יום טוב פסח. ביים דאווענען פסח זאגט מען 'אתה בחרתנו מכל העמים' מען לויבט השי"ת אז מיר זענען די אויסדערוועלטע פאלק. מ'זאגט 'ורוממתנו מכל הלשונות' אז אונזער גרויסקייט איז העכער פון אלע אנדערע פעלקער.

די שבחים ברענגט ארויס די מעלה אז מיר זענען העכער פון אנדערע.

עס לערנט אונז אויס אז הקב"ה וויל אז מיר זאלן זיין שטאלץ מיט אונזער שטאנד - ווייל ווען א מענטש איז שטאלץ מיט זיך אליין קען ער זיך גרינגער מתגבר זיין אויף די נסיונות פון בין אדם לחבירו, ער האט גרינגער ליב א צווייטער איד, ער האט נישט קיין קנאה אויף אנדערע, ער איז גליקליך מיט זיך אליין.

דאס איז דער יסוד און אויף דעם דארף מען הארעווען - ווייל אז מען איז א 'שמח בחלקו' האט מען גוטע מידות.

קלינג אריין
שפיר דעם טעם.

צענדליגע טויזנטע
אידן פון די גאנצע
וועלט
לעבן א בעסערע און
א געשמאקערע לעבן
אדאנק די השגחה
פרטית ליניע

זיי דו אויך פון די
גליקליכע - מאך
דעם טעלעפאן
קאלל
און הייב אן לעבן
א רואיגערע און
באַ'טעמ'טע לעבן פול
מיט מנוחת הנפש און
ישוב הדעת

פון ארץ ישראל
+972-30-11-300,
פון ארה"ב
151-86-130-140,
פון אנגליה
0-330-3900-489,
פון בלגיה
0-380-844-28,
פון ארגנטינה
398-840-31,
פון דרום אפריקה
8755-18-521,
פון אוקראינה
380-947-100-633